

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ

Με οδηγό τον Γκράμσι

Πέρσι τέτοιο καιρό οργανώσαμε τη ΔΕΘ με την κυβέρνηση Καραμανλή στα τελευταία της και με μια νέα περίοδο μπροστά καθώς φαινόταν ότι το ΠΑΣΟΚ έρχεται σαν νέα κυβέρνηση. Ταυτόχρονα με τις πολιτικές εξελίξεις είχαμε και τις οικονομικές, καθώς έλεγαν ότι το 2009 μπαίνουμε σε φάση ανάκαμψης. Από τη μεριά μας υποστηρίζαμε ότι δεν είναι έτσι, παρόλο η Ελλάδα δεν είχε μπει ακόμα στο μάτι του κυκλώνα. Η εικόνα από πέρσι είναι η νύχτα με τη μέρα.

Έχουμε τρεις δραματικές αλλαγές, οικονομικές, πολιτικές και στο κίνημα. Οικονομικά, διεθνώς οι κυρίαρχες τάξεις δεν έχουν καταφέρει να ελέγξουν την ύφεση. Στις ΗΠΑ, όλοι οι δείκτες πέφτουν. Την τελευταία βδομάδα, η ζήτηση των σπιτιών έχει πέσει 30% που σημαίνει τεράστια ζημιά για τις κατασκευαστικές και τις τράπεζες. Παράλληλα, η ανεργία μεγαλώνει συνεχώς. Και ενώ το επιτόκιο έχει φτάσει στο 0%, δεν έχει αναθερμανθεί η οικονομία. Κάθονται με τα χέρια σταυρωμένα και περιμένουν να δουν πόσο μεγάλη θα είναι η επόμενη βουτιά.

Το τι θα γίνει στις ΗΠΑ θα καθορίσει όλο τον κόσμο. Ακόμα και τα χαμόγελα της Μέρκελ ότι οι εξαγωγές έχουν αυξηθεί, είναι προσωρινά, η Γερμανία εξαρτάται από την Κίνα και τα τελευταία στοιχεία δείχνουν ότι η Κίνα βάζει φρένο στην επιδότηση των εισαγωγών. Η εικόνα είναι δραματικότερη τρία χρόνια μετά το ξέσπασμα της κρίσης. Το 2007 ήταν τα στεγαστικά. Το 2008 ήταν η κατάρρευση της Λήμαν και άλλων τραπεζών. Στις αρχές του 2009 ήταν η ύφεση των τραπεζών που πέρασε στην πραγματική οικονομία. Στο τέλος του 2009 έλεγαν ότι θα το ελέγξουν και το 2010 αναγνωρίζουν ότι μπαίνουν πια σε χειρότερη βουτιά.

Η Ελλάδα είναι η χώρα που την έχουν σαν παράδειγμα ότι έχει τη μεγαλύτερη ύφεση στην Ευρώπη. Η ύφεση είναι η επιβεβαίωση ότι δεν μπορεί να δουλέψει το Μνημόνιο. Τα ελλείμματα συνεχίζονται και ο μόνος τρόπος που ελπίζουν να ξεφύγουν είναι με ακόμα μεγαλύτερες περικοπές. Πρόκειται για παντελή χρεοκοπία του συστήματος. Όλο και περισσότερο πια λένε ότι η Ελλάδα θα πάει για χρεοκοπία, "αναδιάρθρωση" το λένε, έστω κι αν το ξορκίζουν.

Ελπίζανε διεθνώς και στην Ελλάδα ότι οι τράπεζες θα μπορέσουν να ξεφορτωθούν τα τοξικά τους. Αυτή τη στιγμή είναι στη χειρότερη κατάσταση γιατί έχει γίνει στάση πληρωμών από διάφορες επιχειρήσεις και ιδιώτες. Παρόλο που τα κράτη τούς ρίχνουν λεφτά, δεν μπορούν να ανακάμψουν. Γι' αυτό βλέπουμε και στην Ελλάδα ένα δεύτερο πακέτο στις τράπεζες. Φοβούνται ότι εκτός από την ύφεση, θα χρεοκοπήσουν κι άλλες μεγάλες τράπεζες διεθνώς. Γι' αυτό ο Ολι Ρεν βγάζει κορώνες για την Ελλάδα ότι θα τα καταφέρει. Τα προβλήματα όμως έχουν μεγαλώσει, έχουν διαψευστεί όλες οι υποσχέσεις ότι θα μπορέσουν να ελέγξουν την οικονομία. Και πάνε σε ένα δεύτερο μνημόνιο, "επικαιροποιημένο" το λένε, με όσα δεν προβλέπονταν στο πρώτο, και με νέες ιδιωτικοποιήσεις και περικοπές για να βρουν λεφτά.

Συνέπειες

Πολιτικά, όλα αυτά έχουν μεγάλες συνέπειες. Εντεκα μήνες μετά τις εκλογές και την ανάληψη της εξουσίας με 10 μονάδες διαφορά από τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να ελέγξει όχι μόνο τον κόσμο και το κίνημα, ούτε την κοινοβουλευτική του ομάδα. Η δήλωση που έκανε ο Παπακωνσταντίνου στους Φαίνάνσιαλ Τάιμς ότι "ψηφίσαμε το ασφαλιστικό στις 8 Ιούλη γιατί έξι μήνες μετά δε θα μπορούσαμε να το περάσουμε", φανερώνει τα

Την Κυριακή 29 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε το Πανελλαδικό Συμβούλιο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος. Εγιναν δύο συζητήσεις, η πρώτη με θέμα "Εκτίμηση της χρονιάς και η λειτουργία του ΣΕΚ" και η δεύτερη με θέμα "Οι τοπικές εκλογές και η συμμετοχή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ".

Σύντροφοι και συντρόφισσες από όλη τη χώρα εκλεγμένοι αντιπρόσωποι των τοπικών τους πυρήνων παρακολούθησαν τις συζητήσεις στο Συμβούλιο, δεκάδες πήραν το λόγο για τοποθέτηση. Σε αυτή τη σελίδα δημοσιεύουμε την εισήγηση της **Μαρίας Στύλλου**, υπεύθυνης σύνταξης του περιοδικού "Σοσιαλισμός Από τα Κάτω", στην πρώτη συζήτηση για την περίοδο. Στη διπλανή σελίδα προβάλλουμε τα βασικά σημεία της εισήγησης για τις εκλογές από τον **Πάνο Γκαργκάνια**, υπεύθυνο της "Εργατικής Αλληλεγγύης", καθώς και κάποιες από τις παρεμβάσεις συντρόφων που έγιναν κατά τη διάρκεια των δύο συζητήσεων. Οι πανελλαδικές διαδικασίες του ΣΕΚ είχαν ξεκινήσει το Σάββατο 28 Αυγούστου με μια φοιτητική και μια εργατική σύσκεψη που συζήτησαν τα άμεσα καθήκοντα στις σχολές και στους χώρους δουλειάς.

προβλήματα που έχει το ΠΑΣΟΚ. Παράλληλα, μιλάνε για έναν υπερυπουργό που να μπορεί να ελέγξει τα πάντα, την κοινοβουλευτική ομάδα, το υπουργικό συμβούλιο, τα στελέχη του κόμματος και όλο τον κομματικό μηχανισμό. Είναι κατάντια για μια κυβέρνηση που βγήκε με 43%, που κανονικά θα είχε τον έλεγχο των συνδικάτων, να ψάχνει κάποιον "σούπερμαν" για να ελέγξει την κατάσταση.

Τα προβλήματά τους φαίνονται και από το τι περιμένουν στις εκλογές. Το ΠΑΣΟΚ έχει πάρει αγκαλιά δύο συμμάχους. Από τη μία τον Καρατζαφέρη και από την άλλη τη Δημοκρατική Αριστερά και προσπαθεί να στηριχτεί και στα δύο μπας και καταφέρει να επιβιώσει. Το βλέπουμε στην περιφέρεια Αττικής όπου συζητάει να κατεβάσει τον Σγουρό ο οποίος όταν μιλάει για τους μετανάστες, νομίζει κανείς ότι ακούει τον Καρατζαφέρη. Το βλέπουμε στο δήμο Αθήνας όπου συζητάει να κατεβάσει τον Συνήγορο του Πολίτη Καμίνη μαζί με τον Κουβέλη.

Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα του εργατικού κινήματος. Οποιος λέει ότι το εργατικό κίνημα είναι "τι 'χεις Γιάννη, τι 'χα πάντα" πρέπει να κοιτάξει το τελευταίο εξάμηνο. Τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης στα ΜΜΕ λένε "και τι έγινε;". Ακόμα και στους Φαίνάνσιαλ Τάιμς έγραφε ένας δημοσιογράφος για την Ελλάδα "Και τι έγινε; Κάποιες γενικές απεργίες. Κάποιες εκρήξεις σε εργατικούς χώρους. Δεν έγινε και εξέγερση ή Δεκέμβρης". Αυτό είναι που φοβούνται. Τους απαντάμε λοιπόν ότι αν το εργατικό κίνημα ξεσηκώθηκε, αν ανάγκασε την κυβέρνηση να χάσει βουλευτές, αν έχει γίνει το φόβητρο για όλη την Ευρώπη, στην επόμενη φάση θα δώσει ακόμα μεγαλύτερες μάχες.

Αυτές είναι οι αλλαγές της χρονιάς που πέρασε και πάνω σε αυτές χτίζουμε τη συνέχεια.

Είναι αναγκαίο να κεντράρουμε την Αριστερά του ρεαλισμού που έχει αρχίσει να λέει ότι τα πράγματα δεν προχωράνε και εμείς θα χρειαστεί να προσαρμοστούμε, να συνεργαστούμε. Οτι δεν είναι ώρα για περιπέτειες, ώρα για να βάζουμε αιτήματα όπως στάση πληρωμών του χρέους, φορολογείστε τους πλούσιους ή κρατικοποιείστε τις τράπεζες. Η Ελευθεροτυπία το είπε ξεκάθαρα σε άρθρο της πρόσφατα "ψίχουλα; Να συνεργαστεί η Αριστερά στα ψίχουλα για να μπορέσει να δείξει ότι υπάρχει κάποια προοπτική".

Ο Τσίπρας το είπε καλύτερα, ότι αυτή τη στιγμή υπάρχουν οι ευχαριστημένοι, δηλαδή της κυβέρνησης, οι αντίθετοι, δηλαδή οι εξωκοινοβουλευτικοί, και αυτοί που πρέπει να διαλέξουν τον τρίτο δρόμο και ο τρίτος δρόμος είναι να στηρίξουμε κριτικά την κυβέρνηση, αυτό δηλαδή που λέει ο Κύρκος και η Δημοκρατική Αριστερά. Και αυτό επηρεάζει μεγάλα κομμάτια της Αριστεράς, σίγουρα το ΣΥΝ και σε ένα βαθμό και το ΚΚΕ.

Χρειάζεται να γυρίσουμε στον Γκράμσι την περίοδο 1921-26 όταν προσπάθησε να ξαναστήσει το ΚΚ Ιταλίας. Ήταν ένας από τους επαναστάτες που προσπάθησαν να στήσουν κομμουνιστικά

κόμματα στη Δύση πάνω στην παράδοση των μπολσεβίκων. Και έκανε κόντρα και με τους δικούς του μέσα στο κόμμα και με τους σοσιαλδημοκράτες -όταν στην κυβέρνηση ήταν ο Μουσολί-νι- απέναντι στην αντίληψη ότι είναι η περίοδος της αστικής δημοκρατικής επανάστασης και πρέπει να συγκροτήσουμε λαϊκά μέτωπα όπως αυτά που έγιναν αργότερα το '36.

Ο Γκράμσι έλεγε ότι το ΚΚ χρειάζεται να συγκροστεί και να προχωρήσει στη σοσιαλιστική επανάσταση. Ελεγε ότι τη λύση, τη στρατηγική και τη τακτική, τη δείχνει ο Λένιν και το τι έκανε στη Ρωσία το 1917. Το 1917 στη Ρωσία επικρατούσε χάος, οικονομικό, πολέμου και διάλυσης και ο Λένιν εφαρμόζοντας τη σωστή στρατηγική και τακτική, έβαλε την εργατική τάξη μπροστά και από αυτό το χάος διαμόρφωσε μια κοινωνία με έλεγχο και οργάνωση. Αυτός είναι ο τρόπος, έλεγε ο Γκράμσι, που οι επαναστάτες πρέπει να λειτουργούν, ιδιαίτερα στις μεγάλες κρίσεις. Ιδιαίτερα όταν η κυρίαρχη τάξη δεν μπορεί να προχωρήσει.

Έχοντας αυτή την παράδοση, βάζουμε μπροστά τρία πράγματα. Το πρώτο είναι να στηρίζουμε τις μάχες που ξεσπούν. Να είμαστε εκεί και να τις στηρίζουμε. Ο Γκράμσι έλεγε ότι η Αριστερά εκείνη την περίοδο γεμίζει τον κόσμο απαισιοδοξία γιατί είναι η ίδια απαισιοδοξία. Οτι ο κόσμος είναι λιγότερο απαισιοδοξος και ότι θέλει ένα στήριγμα. Το βλέπουμε αυτό καθαρά σήμερα. Ο κόσμος θέλει στήριγμα κι αυτό ξεκινάει από τις 11 Σεπτεμβρίου για να γίνει η διαδήλωση της ΔΕΘ μεγάλη ιστορία. Δε θα αφήσουμε την οργάνωσή της στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, θα είμαστε σε όλες τις γειτονιές και τους εργατικούς χώρους για να γίνει η ΔΕΘ ένα μεγάλο ξεκίνημα. Και από εκεί και πέρα στήριγμα σε όλες τις μάχες που ξεκινάνε, στον ΟΣΕ, τη ΔΕΗ, στις τράπεζες.

Στήριγμα

Οι τοπικοί πυρήνες του ΣΕΚ παίζουν μεγάλο ρόλο τη χρονιά που ανοίγει. Πρώτα απ' όλα στον τρόπο που κάθε πυρήνας θα στηρίζει τους αγώνες. Ο Γκράμσι έλεγε ότι αυτό δε γίνεται με μηχανιστικούς τρόπους. Στήριγμα σημαίνει ότι είσαι κομμάτι του αγώνα και της τάξης. Οι πυρήνες πρέπει να σταθεροποιήσουν σε όλες τις γειτονιές τις σχέσεις τους με τους εργατικούς χώρους. Όλα τα μέλη χρειάζεται να πηγαίνουν σε εργατικούς χώρους.

Εγγραφε ο Γκράμσι για τα μέλη: "Ο αριθμός των μελών και η πολιτική τους δυνατότητα, είναι το πρώτο. Θα πρέπει να είναι αρκετά σε κάθε πυρήνα για να επιτρέπουν τη συνεχή επέκταση της επιρροής μας. Δεύτερον, κάθε μέλος χρειάζεται να συμμετέχει στην πρακτική δουλειά. Απαιτείται η δυνατότητα των μελών να δουλέψουν μέσα στις μάχες, να είναι συνεχώς παρόντα εκεί μέσα. Και τέλος, η δυνατότητα των τοπικών οργανώσεων και ατομικά κάθε συντρόφου να αντιμετωπίσει απρόβλεπτες καταστάσεις και να έχουν τη σωστή αντιμετώπιση ακόμα και πριν φτάσει η γραμμή.

Να σπάσουμε την παθητικότητα. Να πάψουμε να περιμένουμε να έρθει η γραμμή. Να είμαστε ενεργοί και συνδεδεμένοι με αυτά που συμβαίνουν σε κάθε τόπο, σε κάθε πυρήνα, σε κάθε γειτονιά".

Αυτό είναι το κόμμα που θέλουμε να χτίσουμε και αυτό είναι το τι πρέπει να κάνουμε φέτος. Χρειάζεται οι πυρήνες να δουλέψουν έτσι. Περισσότερα μέλη, όλα τα μέλη στη δράση, περισσότερη σύνδεση με τους εργατικούς χώρους, πρωτοβουλίες για όσα συμβαίνουν τοπικά.

Μαζί με όλα αυτά, δίνουμε τη μάχη των ιδεών. Η παθητικοποίηση της Αριστεράς και ο ρεαλισμός έχει επηρεάσει ιδέες, έχει πείδι διανοούμενους προς τα δεξιά. Οπου κι αν είμαστε, σε κάθε πόλη, δίνουμε τη μάχη των ιδεών, με την Εργατική Αλληλεγγύη και το ΣΑΚ, με τα μαρξιστικά φόρουμ. Οι συζητήσεις στα πανεπιστήμια θα παίξουν ρόλο στο να ξεσηκώσουν, δε θα περιμένουμε την αυθόρμητη αντίδραση στα νομοσχέδια της Διαμαντοπούλου.

Για να αντιμετωπίσουμε τη χρεοκοπία ενός συστήματος που δεν πέθανε και προσπαθεί να φορτώσει την κρίση στην εργατική τάξη, αλλά και μια Αριστερά παθητική προσαρμοσμένη και ρεαλιστική, οι επαναστάτες χρειάζεται να μπουν στο κέντρο για να στηρίζουν τους αγώνες, να δίνουν τη μάχη των ιδεών και να μεγαλώνουν. Αυτή τη δουλειά ξεκινάμε από τη Θεσσαλονίκη, από την οργάνωση της διαδήλωσης στην ΔΕΘ με την εμπειρία και την έμπνευση ότι η επόμενη χρονιά μπορεί να έχει νίκες για την εργατική τάξη.

Επιμέλεια κειμένων: Λένα Βερδύ

**Θα το βρείτε στο
Μαρξιστικό
Βιβλιοπωλείο
Φειδίου 14-16
πίσω από το
ΤΙΤΑΝΙΑ.
Τηλ. 210 5247584**